

عنوان مقاله:

بررسی آراء و اندیشه های تاریخ نگارانه ماوردی در اعلام النبوه

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ نگری و تاریخ نگاری، دوره 32، شماره 30 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد امیر احمدزاده - دانشیار، گروه پژوهشی تاریخ فکری و فرهنگی ایران، پژوهشکده تاریخ، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، تهران، ایران

مهناز کوهی - دانشجوی دکتری تاریخ اسلام، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه لرستان، خرم آباد، ایران

خلاصه مقاله:

ابوالحسن علی بن محمد بن حبیب بصری ماوردی از بزرگ ترین فقهای شافعی در قرون ۴ و ۵ هجری بوده است که به دلیل آثار متعددی که در موضوع سیاست به نگارش درآورده، جایگاه مهمی در تاریخ اندیشه سیاسی در اسلام دارد. اعلام النبوه یکی از آثار بازمانده ماوردی است که با موضوع اثبات نبوت حضرت محمد(ص) با تکیه بر نشانه های پیامبری وی نوشته شده است. با توجه به اینکه این کتاب در زمره آثار سیره نگاری قرار می گیرد و نیز با توجه به اینکه تاریخ نگری به معنی چگونگی تفکر تاریخی مورخ است، پژوهش حاضر به دنبال یافتن پاسخی برای این پرسش است: تاریخ نگری یا اندیشه های تاریخ نگارانه ماوردی در اعلام النبوه چگونه بوده است و از طرف دیگر اندیشه های کلامی او چه تاثیری بر تاریخ نگاری اش داشته است؟ نگارندگان با رویکرد توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای، به این نتایج دست یافتند: ماوردی در سخن از روایات مبتنی بر معجزه و نیز ارائه تاریخ زندگی پیامبر(ص) بینش تاریخی داشته است. وی علی رغم رویکرد الهیاتی به مسئله اعجاز، در توجه به عناصر تاریخی (زمان- مکان- موقعیت)، تسامح در شناخت راوی، توجه به امکان وقوع اخبار تا حد ممکن و نیز توجه به نقد و تحلیل، بینش تاریخی خویش را نشان داده است. همچنین رویکرد کلامی او در بحث اعجاز قرآن و پذیرش عصمت پیش از نبوت، مانند معتزله بوده و به دلیل مخالفت اشاعره با عصمت پیش از نبوت، می توان رویکرد کلامی وی را در این اثر مانند معتزلیان دانست.

کلمات کلیدی:

ماوردی، اعلام النبوه، تاریخ نگری، اعجاز، معتزلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1976202>

